

ВЕРХОВНИЙ СУД УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

6 жовтня 2015 року

м. Київ

Колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України у складі:

головуючого **Маринченка В.Л.,**
суддів: **Гриціва М.І., Коротких О.А., Кривенка В.В., Панталієнка П.В.,**
 Прокопенка О.Б., Самсіна І.Л., Терлецького О.О., –

розглянувши в порядку письмового провадження справу за позовом Медведєва Олега Вікторовича до Головного управління Пенсійного фонду України в Закарпатській області (далі – управління ПФУ) про визнання рішення протиправним, зобов'язання вчинити певні дії,

в с т а н о в и л а :

У червні 2011 року Медведєв О.В. звернувся до суду з позовом, у якому просив визнати неправомірним рішення управління ПФУ про відмову здійснити перерахунок розміру призначеної йому пенсії відповідно до частини третьої статті 43 Закону України від 9 квітня 1992 року № 2262-ХІІ «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб» (у редакції, чинній на час виникнення спірних відносин; далі – Закон № 2262-ХІІ) та зобов'язати відповідача провести такий перерахунок з урахуванням зазначеної норми з 1 січня 2007 року.

На обґрунтування позову Медведєв О.В. зазначив, що до 31 грудня 2006 року проходив службу в органах безпеки України, з 1 січня 2007 року йому призначена пенсія за вислугу років, нарахована відповідно до Закону № 2262-ХІІ та статті 40 Закону України від 20 грудня 2005 року № 3235-ІV «Про Державний бюджет України на 2006 рік» (далі – Закон № 3235-ІV), тобто щомісячні додаткові види грошового забезпечення визначені за 24 останні календарні місяці служби підряд перед звільненням.

Ужгородський міськрайонний суд Закарпатської області постановою від 16 листопада 2011 року, залишеною без змін ухвалою Львівського апеляційного адміністративного суду від 13 березня 2014 року, у задоволенні позову відмовив.

Вищий адміністративний суд України ухвалою від 9 квітня 2015 року рішення судів попередніх інстанцій залишив без змін та вказав, що частиною третьою статті 43 Закону № 2262-ХІІ не врегульовано порядок визначення розміру щомісячних додаткових

видів грошового забезпечення військовослужбовців при призначенні пенсії за вислугу років. Розмір додаткових видів грошового забезпечення визначається відповідно до пункту 7 постанови Кабінету Міністрів України від 17 липня 1992 року № 393 «Про порядок обчислення вислуги років, призначення та виплати пенсій і грошової допомоги особам офіцерського складу, прапорщикам, мічманам, військовослужбовцям надстрокової служби та військової служби за контрактом, особам начальницького і рядового складу органів внутрішніх справ та членам їхніх сімей», а отже, підстав для визнання неправомірним рішення управління ПФУ та зобов'язання вчинити дії немає.

У заяві про перегляд судових рішень Верховним Судом України Медведєв О.В., посилаючись на неоднакове застосування судом касаційної інстанції норм матеріального права, просить скасувати всі ухвалені у справі рішення та прийняти нове – про задоволення позову.

На обґрунтування заяви додав копію постанови Вищого адміністративного суду України від 26 травня 2015 року (К/800/61756/14) у справі за позовом Федорова Володимира Олеговича до управління ПФУ про визнання дій неправомірними та зобов'язання вчинити певні дії, яка, на думку Медведєв О.В., підтверджує неоднакове правозастосування.

Перевіривши наведені заявником доводи, колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України вважає, що заява про перегляд оскаржуваної ухвали Вищого адміністративного суду України підлягає задоволенню з таких підстав.

Відповідно до частини третьої статті 43 Закону № 2262-ХІІ (у редакції, яка діяла до 1 січня 2006 року) пенсії особам офіцерського складу, прапорщикам і мічманам, військовослужбовцям надстрокової служби та військової служби за контрактом, особам, які мають право на пенсію за цим Законом, та членам їх сімей обчислюються з розміру грошового забезпечення за останньою штатною посадою перед звільненням, враховуючи відповідні оклади за посадою, військовим (спеціальним) званням, процентну надбавку за вислугу років, щомісячні додаткові види грошового забезпечення (надбавки, доплати, підвищення) та премії в розмірах, встановлених законодавством.

Пунктом 30 статті 77 Закону № 3235-ІV дію вказаної норми на 2006 рік зупинено, а частинами першою та другою статті 40 цього Закону встановлено інший порядок визначення заробітку (грошового забезпечення) для обчислення пенсій військовослужбовцям.

Таким чином, на початку 2006 року існувало дві законодавчі норми щодо обчислення розміру пенсій при їх призначенні колу осіб, на яких поширюється дія Закону № 2262-ХІІ. Одна з цих норм у спеціальному законі, а інша – у законі про Державний бюджет України.

Законом України від 4 квітня 2006 року № 3591-ІV «Про внесення змін до деяких законів України з питань пенсійного забезпечення та соціального захисту військовослужбовців» (далі – Закон № 3591-ІV) внесено зміни до Закону № 2262-ХІІ, зокрема, змінено назву цього Закону, зміст і редакцію окремих статей та доповнено його новими статтями. Так, статтю 43 викладено в іншій редакції, хоча положення частини третьої цієї статті залишились у тому вигляді, що й на час зупинення їх дії.

Відповідно до статті 1-1 Закону № 2262-ХІІ, яка набрала чинності 29 квітня 2006 року, законодавство про пенсійне забезпечення осіб, які мають право на пенсію за цим Законом, базується на Конституції України і складається з цього Закону, Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» та інших нормативно-правових актів України, прийнятих відповідно до цих законів; при цьому зміна умов і норм пенсійного забезпечення названих осіб здійснюється виключно шляхом внесення змін до цього Закону та Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

Прикінцеві положення Закону № 3591-IV не містять застережень щодо зупинення дії статті 1-1 та частини третьої статті 43 Закону № 2262-XII на 2006 рік, хоча набрання чинності окремими його нормами законодавець відтермінував.

За загальним правилом дії норм права у часі у зв'язку з набранням чинності з 29 квітня 2006 року Законом № 3591-IV, яким встановлено порядок визначення заробітку (грошового забезпечення) для обчислення пенсій військовослужбовцям та заборонено змінювати положення Закону № 2262-XII щодо умов і норм пенсійного забезпечення зазначених у ньому осіб іншими законами, положення пункту 30 статті 77 та частин першої, другої статті 40 Закону № 3235-IV втратили чинність.

Таким чином, на час звільнення Медведєва О.В. з військової служби та призначення йому пенсії у грудні 2006 року положення частини третьої статті 43 Закону № 2262-XII були чинними.

Аналогічна позиція неодноразово була висловлена Верховним Судом України, зокрема, у постановках від 13 листопада 2012 року та 22 січня 2013 року (№№ 21-359a12, 21-421a12 відповідно).

Ураховуючи наведене, колегія суддів Судової палати в адміністративних справах зазначає, що оскільки висновок судів у справі, що розглядається, не ґрунтується на правильному застосуванні норм матеріального права та не відповідає практиці Верховного Суду України з розгляду справ цієї категорії, то всі ухвалені у справі судові рішення підлягають скасуванню, та ухвалює нове рішення – про задоволення позову.

Керуючись статтями 241–243 Кодексу адміністративного судочинства України, колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України

п о с т а н о в и л а :

Заяву Медведєва Олега Вікторовича задовольнити.

Постанову Ужгородського міськрайонного суду Закарпатської області від 16 листопада 2011 року та ухвали Львівського апеляційного адміністративного суду від 13 березня 2014 року, Вищого адміністративного суду України від 9 квітня 2015 року скасувати.

Позов Медведєва Олега Вікторовича задовольнити.

Визнати неправомірним рішення Головного управління Пенсійного фонду України в Закарпатській області про відмову здійснити перерахунок розміру призначеної Медведєву Олегу Вікторовичу пенсії відповідно до частини третьої статті 43 Закону України від 9 квітня 1992 року № 2262-XII «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб».

Зобов'язати Головне управління Пенсійного фонду України в Закарпатській області провести перерахунок пенсії Медведєву Олегу Вікторовичу з 1 січня 2007 року з урахуванням частини третьої статті 43 Закону України від 9 квітня 1992 року № 2262-XII «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб» у редакції Закону України від 4 квітня 2006 року № 3591-IV «Про внесення змін до деяких законів України з питань пенсійного забезпечення та соціального захисту військовослужбовців», а саме з розміру грошового забезпечення за останньою штатною посадою перед звільненням.

Постанова є остаточною і оскарженню не підлягає, крім випадку, встановленого пунктом 3 частини першої статті 237 Кодексу адміністративного судочинства України.